

NKP(b):n KESKUSKOMITEAN HEINÄKUUN TÄYSISTUNNON YHTEENVEDOISTA

*Selostus NKP(b):n Leningradin järjestön aktiivoin
kokouksessa heinäkuun 13 p:nä 1928*

Toverit! Juuri päättynyt Keskuskomitean täysistunto työskenteli kahden kysymysryhmän alalla.

Ensimmäisen kysymysryhmän muodostavat ne kysymykset, jotka koskevat Kommunistisen Internationalen perusprobleemeja piakkoin kokoontuvan VI kongressin yhteydessä.

Toisen kysymysryhmän muodostavat ne kysymykset, jotka koskevat rakennustyötämme Neuvostoliitossa maatalouden alalla — viljaprobleemia ja viljanhankintoja — sekä teollisuutemme turvaamista teknillisellä intelligenssillä, työväenluokasta lähtöisin olevilla intelligenntikaadereilla.

Aloittakaamme ensimmäisestä kysymysryhmästä.

I

KOMINTERNIN KYSYMYKSET

1. KOMINTERNIN VI KONGRESSIN PERUSPROBLEEMIT

Mitkä perusprobleemit ovat tällä kertaa Kominternin VI kongressin edessä?

Kun otetaan huomioon viidennen kongressin ja kuudennen kongressin välinen kausi, niin on ennen

kaikkea pysähdyttävä niihin ristiriitoihin, jotka ovat tänä aikana kypsyneet imperialistien leirissä.

Mitä nuo ristiriidat ovat?

Silloin, viidennen kongressin kynnyksellä, meillä puhuttiin vielä vähän Englannin ja Amerikan ristiriidoista perusristiriitoina. Silloin oli tapana puhua jopa englantilais-amerikkalaisesta liitosta. Mutta sitäkin mieluummin puhuttiin ristiriidoista Englannin ja Ranskan välillä, Amerikan ja Japanin välillä, voittajien ja voitettujen välillä. Ero silloisen kauden ja nykyisen kauden välillä on siinä, että useista kapitalistien leirissä olevista ristiriidoista on perusristiriidaksi tullut ristiriita amerikkalaisen kapitalismin ja englantilaisen kapitalismin välillä. Jos otatte kysymyksen naftasta, jolla on ratkaiseva merkitys niin kapitalistisen talouden rakentamiselle kuin myöskin sodassa; jos otatte kysymyksen tavarain menekki-markkinoista, joilla on mitä vakavin merkitys maailman kapitalismin elämälle ja kehitykselle, sillä ei voida tuottaa tavaroita, ellei näillä tavaroilla ole turvattua menekkiä; jos otatte kysymyksen pääomien vientimarkkinoista, jotka ovat imperialistisen kauden luonteenomainen piirre; jos otatte vihdoin kysymyksen menekki- ja raaka-ainemarkkinoille johtavista teistä, — niin kaikki nämä peruskysymykset johtavat samaan perusprobleemiin, Englannin ja Amerikan välillä maailmanherruudesta käynnissä olevan taistelun probleemiin. Tunkeutuipa Amerikka, tämä jättiläismäisesti kehittyvän kapitalismin maa, mihin tahansa, Kiinaan, siirtomaihin, Etelä-Amerikkaan tai Afrikkaan, niin kaikkialla se kohtaa suunnattomia esteitä Englannin jo aikaisemmin lujitettujen asemien muodossa.

Tämä tietysti ei sulje pois muita kapitalismin leirissä olevia ristiriitoja: Amerikan ja Japanin, Englannin ja Ranskan, Ranskan ja Italian, Saksan ja Ranskan välillä j.n.e. Mutta se merkitsee, että nämä ristiriidat nojaavat joltakin osaltaan siihen perusristiriitaan, mikä on olemassa kapitalistisen Englannin, jonka tähti on laskemassa, ja kapitalistisen Amerikan, jonka tähti on nousemassa, välillä.

Mitä tämä perusristiriita kantaa kohdussaan? Nähtävästi se kantaa kohdussaan sotaa. Kun kaksi jättiläistä törmää vastakkain, kun niiden on ahdasta maapallolla, niin ne pyrkivät mitteleämään voimiaan ratkaistakseen sodan avulla riitakysymyksen maailmanherruudesta.

Tämä on ensimmäinen seikka, mikä pitää ottaa huomioon.

Toinen ristiriita on ristiriita imperialismin ja siirtomaiden välillä. Tämä ristiriita oli olemassa myöskin V kongressin aikana. Mutta vasta nyt se on saanut kärkevän luonteen. Silloin meillä ei ollut niin voimakasta Kiinan vallankumousliikkeen kasvua, niin mahtavaa Kiinan työläisten ja talonpoikain miljoonaisen joukkojen liikehtimistä, kuin oli vuosi sitten ja on nyt. Mutta siinä ei ole kaikki. Silloin, Komininternin V kongressin aikana, meillä ei ollut myöskään sitä Intian työväenliikkeen ja kansallisen vapautistelun voimakasta elpymistä, mikä meillä on nyt. Nämä kaksi perustosiasiaa asettavat siirto- ja puolisiirtomaakysymyksen väistämättömänä kysymyksenä.

Mitä tämä ristiriita kantaa kohdussaan? Se kantaa kohdussaan kansallisia vapaussotia siirtomaissa ja interventiota imperialismin taholta.

Tämäkin seikka on otettava huomioon.

Vihdoin kolmas ristiriita — ristiriita kapitalistisen maailman ja Neuvostoliiton välillä, ristiriita, joka ei heikkene, vaan voimistuu. Kun Kominternin V kongressin aikana voitiin puhua, että on muodostunut vissinlainen, tosin epävarma, mutta enemmän tai vähemmän pitkäaikainen tasapainotila kahden maailman välillä, kahden vastakohtan, Neuvostojen maailman ja kapitalismin maailman välillä, niin nyt meillä on täysi syy väittää, että tämän tasapainotilan aika lähenee loppuaan.

Sanomattakin on selvää, että tämän ristiriidan kasvussa ei voi olla piilemättä sotilaallisen intervention vaara.

On syytä otaksua, että VI kongressi ottaa huomioon myöskin tämän seikan.

Näin ollen kaikki nämä ristiriidat johtavat kiertämättömästi samaan perusvaaraan — uusien imperialististen sotien ja interventioiden vaaraan.

Sen vuoksi uusien imperialististen sotien ja interventioiden vaara on nykyajan tärkein kysymys.

Nykyinen porvarillinen pasifismi Kansainliittoineen, „rauhan“ saarnaamisineen, sodan „kieltämisineen“, jaaritteluneen „aseistariisumisesta“ j.n.e. on laajimmin levinnyt keino, jolla työväenluokkaa tuuditetaan uneen ja käännetään sen huomio pois taistelusta sodanvaaraa vastaan.

Monet luulevat, että imperialistinen pasifismi on rauhan välikappale. Se on kerrassaan väärä luulo. Imperialistinen pasifismi on sodan valmistelun välikappale ja tämän valmistelun peittämistä farisealaisilla fraaseilla rauhasta. Ilman tätä pasifismia ja sen

välrikappaletta, Kansainliittoa, on sotien valmistelu nykyisissä oloissa mahdotonta.

On naiiveja ihmisiä, jotka luulevat, että kun kerran on olemassa imperialistista pasifismia, niin se merkitsee sitä, että sotaa ei tule. Se on kerrassaan väärä luulo. Päinvastoin, sen, joka tahtoo päästä totuuteen käsiksi, on käännettävä tämä asettamus ylösalaisin ja sanottava: kun kerran imperialistinen pasifismi Kansainliittoineen on päässyt rehoittamaan, niin uusia imperialistisia sotia ja interventioita tulee varmasti.

Kaikkein tärkeintä tässä kaikessa on se, että sosialidemokratia on päätekijä, joka levittää imperialistista pasifismia työväenluokkaan, — siis se on kapitalismin tärkein tuki työväenluokassa uusia sotia ja interventioita valmisteltaessa.

Mutta uusien sotien valmistelemiseksi on pelkkä pasifismi riittämätön, vaikka tuota pasifismia tukeekin niin vakava voima kuin sosialidemokratia. Siihen tarvitaan vielä eräitä keinoja joukkojen nujertamiseksi imperialismin keskuksissa. Imperialismin hyväksi ei voida sotia lujittamatta imperialismin selustaa. Imperialismin selustaa ei voida lujittaa nujertamatta työläisiä. Sitä varten onkin olemassa fasismi.

Siitä johtuu sisäisten ristiriitojen, työn ja pääoman välisten ristiriitojen kärjistyminen kapitalismin maissa.

Toisaalta pasifismin saarnaaminen sosialidemokratian avulla, jotta voitaisiin sitä menestyksellisemmin valmistautua uusiin sotiin; toisaalta fasististen menetelmien käyttäminen työväenluokan nujertamiseksi selustassa, kommunististen puolueiden nujertamiseksi

selustassa, jotta sitten voitaisiin sitä menestyksellisemmin käydä sotaa, interventiota, — sellainen on uusien sotien valmistelun tie.

Tästä johtuvat kommunististen puolueiden tehtävät:

Ensiksikin, väsymätön taistelu sosialidemokratismia vastaan kaikilla aloilla, sekä taloudellisella että poliittisella alalla, sisällyttäen siihen porvarillisen pasifismin paljastamisen ja työväenluokan enemmistön voittamisen kommunismin puolelle.

Toiseksi, edistyneimpien maiden työläisten ja siirtomaiden työtätekevien joukkojen yhteisrintaman luominen sodanvaaran torjumiseksi tai, kun sota on syttynyt, imperialistisen sodan muuttamiseksi kansalaissodaksi, fasismin murskaamiseksi, kapitalismin kukistamiseksi, Neuvostovallan pystyttämiseksi, siirtomaiden vapauttamiseksi orjuudesta sekä maailman ensimmäisen Neuvostotasavallan kaikinpuolisen puolustuksen järjestämiseksi.

Tällaiset ovat VI kongressin edessä olevat perusprobleemit ja tehtävät.

Kominternin Toimeenpaneva Komitea ottaa huomioon nämä probleemit ja tehtävät. Siitä on helppo vakuuttua, jos silmäilette Kominternin VI kongressin työjärjestystä.

2. KOMINTERNIN OHJELMA

Kysymys Kominternin ohjelmasta on kiinteässä yhteydessä kysymykseen kansainvälisen työväenliikkeen perusprobleemeista.

Kominternin ohjelman mitä tärkein merkitys on siinä, että se määrittelee tieteellisesti kommunistisen

liikkeen perustehtävät, viitoittaa näiden tehtävien ratkaisun tärkeimmät tiet ja antaa siten Kominternin jaostoille sellaisen päämäärien ja menettelytapojen selvyuden, jota ilman ei varma eteenpäinmeno ole mahdollista.

Muutama sana Kominternin Toimeenpanevan Komitean ohjelmavaliokunnan esittämän Kominternin ohjelmaluonnoksen erikoisuuksista. Tuollaisia erikoisuuksia voitaisiin panna merkille ainakin seitsemän.

1) Luonnos ei anna ohjelmaa niitä tai näitä erillisiä kansallisia kommunistisia puolueita varten, vaan kaikkia kommunistisia puolueita varten yhdessä otettuna, käsittäen kaiken sen, mikä on niille yhteistä ja tärkeintä. Siitä johtuu sen periaatteellis-teoreettinen luonne.

2) Ennen ohjelma annettiin tavallisesti „sivistyneitä“ kansakuntia varten. Erotukseksi siitä nykyinen ohjelmaluonnos ottaa huomioon maailman kaikki kansakunnat, valko- ja tummaihoiset, sekä emämaat että siirtomaat. Siitä johtuu sen kaikkikäsittävä, syvästi internationaalinen luonne.

3) Luonnos ei ota lähtökohdaksi tämän tai toisen maan tai maanosan tätä tai toista kapitalismia, vaan kapitalismin koko maailmanjärjestelmän asettaen sen vastakkain sosialistisen talouden maailmanjärjestelmän kanssa. Siitä johtuu sen eroavaisuus kaikista tähän asti olleista ohjelmista.

4) Luonnos pitää lähtökohtana kapitalismin maiden kehityksen epätasaisuutta ja tekee johtopäätöksen sosialismin voiton mahdollisuudesta erillisissä maissa sekä päätyy kahden rinnakkaisen puoleensavetävän

keskuksen — maailman kapitalismin keskuksen ja maailman sosialismin keskuksen — muodostumisen perspektiiviin.

5) Euroopan Yhdysvaltojen tunnuksen asemesta luonnos esittää tunnuksen imperialismin järjestelmästä irronneiden ja irtoavien edistyneiden maiden ja siirtomaiden neuvostotasavaltojen federatiosta, joka taistelussaan maailman sosialismin puolesta asettuu maailman kapitalismin järjestelmän vastakohtaksi.

6) Luonnos suuntaa pääpainon sosialidemokratiaa vastaan, joka on kapitalismin tärkein tuki työväenluokassa ja kommunismin päävihollinen, katsoen, että kaikki muut virtaukset työväenluokassa (anarkismi, anarko-syndikalismi, kiltä-sosialismi⁵⁵ j.n.e.) ovat itse asiassa saman sosialidemokratian eri muotoja.

7) Luonnos asettaa etualalle niin Lännen kuin myöskin Idän kommunististen puolueiden lujittamisen ennakkoehtona proletariaatin hegemonian ja sittemmin myöskin proletariaatin diktatuurin turvaamiselle.

Keskuskomitean täysistunto hyväksyi pääpiirteisään Kominternin ohjelmaluonnoksen ja velvoitti toverit, joilla on erillisiä huomautuksia luonnoksen suhteen, esittämään ne VI kongressin ohjelmavaliokunnalle.

Täten ovat asiat Kominternia koskevissa kysymyksissä.

Siirtykäämme nyt sisäistä rakennustyötämme koskeviin kysymyksiin.

II

**SOSIALISTISEN RAKENNUSTYÖN KYSYMYKSET
NEUVOSTOLIITTOSSA****1. KYSYMYS VILJANHANKINTAPOLITIKASTA**

Sallikaa antaa lyhyt historiallinen selitys.

Mitä meillä oli tämän vuoden tammikuun 1 päivään tultaessa? Puolueasiakirjoista te tiedätte, että tämän vuoden tammikuun 1 päivänä meillä oli 128 miljoonan puudan suuruinen viljavajaus verrattuna siihen, mitä meillä oli viime vuonna. En kajoa tämän ilmiön syihin, ne on esitetty tunnetuissa puolueasiakirjoissa, jotka on julkaistu lehdissä. Tällä haavaa meille on tärkeää se, että meillä oli 128 miljoonan puudan vajaus. Mutta samalla oli kelirikkoon aikaa jäljellä vain 2—3 kuukautta. Meidän oli näin ollen valittava: joko on korvattava menetetty ja saatava aikaan viljanhankintojen normaalivauhti tulevaisuutta varten tahi sitten jouduttava koko kansantaloutemme vakavan pulan kiertämättömyyden eteen.

Mitä oli tehtävä menetetyn korvaamiseksi? Ennen kaikkea oli annettava isku kulakeille ja keinottelijoille, jotka paisuttivat viljanhintoja ja uhkasivat maata nälällä. Toiseksi, oli kuljetettava mahdollisimman paljon tavaramassoja viljaseuduille. Vihdoin, kaikki puoluejärjestömme oli nostettava jaloilleen ja saatava aikaan käänne koko viljanhankintatyössämme karkoit-
taen käytännöllisestä työstä luottamisen itsestään sujumiseen. Näin ollen meidän oli pakko ottaa käytäntöön erikoistoimenpiteitä. Toimenpiteet, joihin ryhdyttiin, tepsivät, ja maaliskuun loppuun mennessä meidän onnistui saada kokoon 275 miljoonaa puutaa viljaa. Me

emme ainoastaan saaneet korvatuksi menetettyä, emme ainoastaan saaneet ehkäistyksi yleistä taloudellista kriisiä, emme ainoastaan saavuttaneet viljanhankintojen viimevuotista vauhtia, vaan meillä oli kaikki mahdollisuudet selviytyä kivuttomasti hankintapulasta, jos sitä seuraavina kuukausina (huhti-, touko- ja kesäkuu) olisimme säilyttäneet edes jossain määrin normaalin hankintavauhdin.

Mutta syyskylvöjen tuhoutumisen takia Ukrainan eteläosissa ja osittain Pohjois-Kaukaasiassa joutui kuitenkin Ukraina kokonaan ja Pohjois-Kaukaasia osittain pois luvusta varustavina seutuina, joten tasavaltilta jäi saamatta kaksi—kolmekymmentä miljoonaa puutaa viljaa. Tämä seikka yhdessä sen kanssa, että olimme kuluttaneet ylimääräisesti viljaa, teki välttämättömäksi painostaa enemmän muita seutuja ja kajota siten talonpoikaiston vakuusvarastoihin, mikä seikka ei voinut olla huonontamatta tilannetta.

Kun me tammi- ja maaliskuun välisenä aikana onnistuimme saamaan kokoon miltei 300 miljoonaa puutaa ollen tekemisissä talonpoikaiston manöveerausvarastojen kanssa, niin huhti- ja kesäkuun välisenä aikana meidän ei onnistunut saada kokoon sataakaan miljoonaa puutaa, sillä tässä meidän oli kajotettava talonpoikaiston vakuusvarastoihin aikana, jolloin satotoiveet eivät vielä olleet selvät. Mutta viljaa oli joka tapauksessa saatava kokoon. Siitä johtui erikoistoimenpiteiden jälkitoistumisia, hallinnollinen mielivalta, vallankumouksellisen laillisuuden rikkominen, taloissa kiertäminen, laittomat kotitarkastukset j.n.e., jotka huononsivat poliittista tilannetta maassa ja vaaransivat liittoyhteyttä.

Oliko se liittoyhteyden purkautumista? Ei, se ei ollut liittoyhteyden purkautumista. Ehkä se oli vain jokin turhanpäiväinen juttu? Ei, se ei ollut mikään turhanpäiväinen juttu. Se oli vaara työväenluokan ja talonpoikaiston väliselle liittoyhteydelle. Siitä oikeastaan johtuikin, että puolueemme eräillä työntekijöillä ei riittänyt rauhallisuutta ja lujuttua muodostuneen tilanteen arvioimiseksi selvästi ja ilman liioittelua.

Myöhemmin hyvät satotoiveet ja erikoistoimenpiteiden osittain poistaminen rauhoittivat ja paransivat tilannetta.

Mikä on viljarintamamme vaikeuksien olemus? Mikä on näiden vaikeuksien perusta? Eikö tosiasia ole, että jyväviljakasvien kylvöala on meillä nyt miltei yhtä suuri kuin sodanedellisenä aikana (vain 5 prosenttia pienempi)? Eikö tosiasia ole, että me tuotamme nykyään viljaa melkein yhtä paljon kuin sodanedellisenä aikana (noin 5 miljardia, siis vain 200—300 miljoonaa vähemmän)? Mistä johtuu, että tästä seikasta huolimatta me tuotamme tavaraviljaa puolta vähemmän kuin ennen sotaa?

Se johtuu maataloutemme pirstoutuneisuudesta. Kun meillä ennen sotaa oli noin 16 miljoonaa talonpoikaistaloutta, niin nyt meillä on niitä vähintään 24 miljoonaa, jota paitsi talonpoikaistalouksien ja talonpoikain maapalstojen edelleen pirstoutuminen ei ole lakkaamassa. Mutta mitä on pieni talonpoikaistalous? Se on vähimmän tavaraa tuottavaa, vähimmän kannattavaa ja eniten luontaistaloutta, kuluttavaa taloutta, jossa tavaratuotannon osuus on noin 12—15 prosenttia. Samaan aikaan kaupungit ja teollisuus kas-

vavat meillä täyttä vauhtia, rakennustyö kehittyi ja tavaraviljan kysyntä kasvaa tavattoman nopeasti. Se on viljarintamamme vaikeuksien perusta.

Puheessaan „Elintarvikeverosta“ Lenin sanoo tästä asiasta seuraavaa:

„Jos talonpoikaistalous voi kehittyä edelleen, niin on sille turvattava varmasti myöskin siirtyminen eteenpäin, ja eteenpäin siirtyminen on väistämättä siinä, että vähemmän edullinen ja eniten jälkeenjäänyt pieni, eristäytynyt talonpoikaistalous järjestäisi vähitellen yhteenliittymällä yhteiskunnallisen, suuren maanviljelystalouden. Siten ovat sosialistit aina tämän kaiken käsittäneet. Juuri niin ajattelee kommunistinen puolueemmekin“ (XXVI osa, s. 299).

Juuri siinä osoittautuu olevan viljarintamamme vaikeuksien perusta.

Missä on ulospääsy tilanteesta?

Ulospääsy on ensinnäkin siinä, että kohotetaan pientä ja keskinkertaista talonpoikaistaloutta antamalla sille kaikinpuolista tukea sen satoisuuden ja tuotannon kohottamisessa. Sahran tilalle on otettava aura, annettava puhtaita lajisiemeniä, varustettava lannoitteilla ja pienityyppisillä koneilla, vedettävä yksilölliset talonpoikaistaloudet laajaan osuustoimintaverkkoon solmiten sopimuksia (kontrahteja) kokonaisten kylien kanssa, — sellainen on tehtävä. On olemassa sellainen sopimustentekotapa maatalousosuuskuntien ja kokonaisten kylien välillä, jonka tarkoituksena on talonpoikain varustaminen siemenillä ja näin ollen korkeampien satotulosten saavuttaminen, viljan valtiolle aikanaan tapahtuvan luovuttamisen takaaminen talonpoikaiston taholta antaen heille siitä vissin palkkion eräänlaisen lisämaksun muodossa konventiohintoihin

verrattuna ja luoden pysyvät keskinäissuhteet valtion ja talonpoikaiston välille. Kokemus osoittaa, että tämä menetelmä antaa tuntuvaa hyötyä.

On olemassa henkilöitä, jotka luulevat, että yksilöllinen talonpoikaistalous on aikansa elänyt, että sitä ei kannata tukea. Se on väärä ajatus, toverit. Näillä henkilöillä ei ole mitään yhteistä puolueemme linjan kanssa.

Toisaalta on sellaisiakin henkilöitä, jotka luulevat, että yksilöllinen talonpoikaistalous on yleensä maatalouden alku ja loppu. Sekin on väärä ajatus. Enemmänkin, sellaiset henkilöt tekevät ilmeistä syntiä leninismiin perusteita vastaan.

Me emme tarvitse enempää yksilöllisen talonpoikaistalouden moittijoita kuin sen ylistäjiäkään. Me tarvitsemme järkeviä poliitikkoja, jotka osaavat ottaa yksilölliseltä talonpoikaistaloudelta enimmäismäärän sitä, mitä se voi antaa, ja jotka samalla osaavat siirtää vähitellen yksilötalouden kollektivismin rai-teille.

Ulospääsy on toiseksi siinä, että erillään olevat pienet ja keskinkertaiset talonpoikaistaloudet liitetään vähitellen yhteen suuriksi kollektiiveiksi ja osuuskunniksi täydellisesti vapaaehtoisina yhtyminä, jotka toimivat uuden tekniikan perustalla, traktorien ja muiden maatalouskoneiden perustalla.

Mikä on kolhoosien paremmuus pieniin talouksiin verrattuna? Se, että ne ovat suurtalouksia ja niillä on sen vuoksi mahdollisuus käyttää hyväkseen kaikkia tieteen ja tekniikan saavutuksia, se, että ne ovat kannattavampia ja vankempia, ne ovat tuottavampia ja antavat enemmän tavaratuotteita. Ei pidä

unohtaa, että kolhooseissa on tavaratuotannon osuus 30—35 prosenttia ja että satoisuus on niillä joskus 200 puutaa ja enemmänkin desjatiinalta.

Ulospääsy on vihdoin siinä, että parannetaan vanhoja neuvostotiloja ja järjestetään uusia suuria neuvostotiloja. Pitää muistaa, että neuvostotilat ovat talousyksikköjä, joissa tavaratuotannon osuus on korkein. Meillä on neuvostotiloja, joiden tuotannossa tavaraosa tekee vähintään 60 prosenttia.

Tehtävänä on oikealla tavalla sovittaa yhteen kaikki kolme tehtävää ja ryhtyä voimaperäiseen työhön näillä kaikilla kolmella alalla.

Ajankohtamme erikoisuus on siinä, että ensimmäisen tehtävän täyttäminen — yksilöllisen pienen ja keskinkertaisen talonpoikaistalouden kohottaminen, joka on yhä edelleenkin tärkein tehtävämme maatalouden alalla, — on nyt käynyt riittämättömäksi yleistehtävän ratkaisemiseksi kokonaisuudessaan.

Ajankohtamme erikoisuus on siinä, että ensimmäistä tehtävää on täydennettävä kahdella uudella käytännöllisellä tehtävällä: kolhoosien kohottamisella ja neuvostotilojen asiain parantamisella.

Mutta perussyiden lisäksi on olemassa myöskin erikoislaatuisia, väliaikaisia syitä, jotka ovat tehneet hankintavaikeuksistamme hankintapulan. Mitä nämä syyt ovat? Keskuskomitean täysistunnon päätöslauselmassa katsotaan näihin syihin kuuluviksi:

a) markkinatasapainon häiriytyminen ja tämän häiriytymisen kärjistyminen maksukykyisen kysynnän kasvaessa talonpoikaiston taholta nopeammin kuin teollisuustavarain tarjonta, minkä on aiheuttanut maaseudun tulojen lisääntyminen useiden satois-

ten vuosien tuloksena, varsinkin sen varakkaimpien ja kulakkikerrosten tulojen lisääntyminen;

b) viljanhintojen epäsuotuisa suhde maatalouden muiden tuotteiden hintoihin verrattuna, mikä seikka on heikentänyt kannustusta viljaylijäämien realisoimiseen ja jota puolue ei kuitenkaan voinut tämän vuoden keväällä muuttaa vahingoittamatta maaseudun vähävaraisimpien kerrosten etuja;

c) suunnittelujohdon virheet pääasiassa tavaroiden ajoissa kuljettamisen, verotuksen (alhaiset verot maaseudun omistaville kerroksille) sekä viljan väärin kuluttamisen suhteen;

d) puutteellisuudet hankinta-, puolue- ja neuvostojärjestöjen työssä (yhteisrintaman puuttuminen, aktiivisuuden puuttuminen, itsestään sujumiseen luottaminen);

e) vallankumouksellisen laillisuuden rikkominen, hallinnollinen mielivalta, taloissa kiertäminen, paikallisten kauppatorien osittainen sulkeminen j.n.e.;

f) kaikkien näiden kielteisten seikkojen hyväksikäyttäminen kaupungin ja maaseudun kapitalististen ainesten (kulakit, keinottelijat) taholta viljanhankintojen murtamiseksi ja poliittisen tilanteen huonontamiseksi maassa.

Kun yleisluontoisten syiden likvidoiminen vaatii useita vuosia, niin erikoislaatuista ja väliaikaista luonnetta olevat syyt voidaan aivan hyvin likvidoida nyt heti ja välttää siten viljanhankintapulan toistumisen mahdollisuus.

Mitä tarvitaan noiden erikoislaatuisten syiden likvidoimiseksi?

Sitä varten on välttämätöntä:

a) lopettaa viipymättä taloissa kiertäminen, laitomat kotitarkastukset ja kaikenlaiset vallankumouksellisen laillisuuden rikkomiset;

b) lopettaa viipymättä kaikki ja kaikenlaiset elintarvikkeiden luovutusvelvollisuuden uusimistapaukset ja kaikenlaiset kauppatorien sulkemisyrietykset sekä turvata kaupan säännöstelyn joustavat muodot valtion taholta;

c) korottaa jonkin verran viljanhintoja, vaihdellen korotusta eri seuduilla ja eri viljalajeissa;

d) järjestää oikein tavarain kuljetus viljanhankintaseuduille;

e) järjestää viljalla varustelu oikein, siten, että se estäisi ylikulutuksen;

f) muodostaa ehdottomasti valtion viljareservi.

Näiden toimenpiteiden tunnollisen ja järjestelmällisen toteuttamisen tulee nykyisissä suotuisissa sato-oiloissa saada aikaan sellainen tilanne, joka sulkee pois kaikenlaisten erikoistoimenpiteiden käytön tarpeellisuuden tulevan viljanhankintakamppailun aikana.

Puolueen päiväjärjestyksessä olevana tehtävänä on valvoa, että näitä toimenpiteitä toteutetaan täsmällisesti.

Viljavaikeuksien yhteydessä asettui eteemme kysymys liittoyhteydestä, työläisten ja talonpoikain liiton tulevasta kohtalosta, tämän liiton lujittamisen keinoista. Sanotaan, että meillä ei enää ole liittoyhteyttä, että se on purkautunut. Se tietysti on pakokauhun valtaan joutuneille ominaista typeryyttä. Silloin, kun ei ole liittoyhteyttä, talonpoika lakkaa luottamasta huomiseen päivään, se sulkeutuu itseensä, se lakkaa luottamasta Neuvostovallan lujuuteen, joka on talon-

pojan viljan tärkein ostaja, se alkaa supistaa kylvöalaansa tai ei ainakaan vaaranna itseään laajentamalla sitä, peläten, että alkaa taas talojen kiertäminen, kotitarkastukset j.n.e. ja häneltä otetaan vilja.

Mutta mitä meillä on todellisuudessa? Meillä on kaikilla seuduilla laajennettu kevätkylvöalaa. Onhan tosiasia, että viljatuotannon tärkeimmillä alueilla talonpoika on laajentanut kevätiljan kylvöalaa 2—15 ja jopa 20 prosenttia. Eikö ole selvää, että talonpoika ei usko erikoistoimenpiteiden ikuisuuteen ja että hänellä on täysi syy odottaa viljanhintojen nousua. Mitä liittoyhteyden purkautumisesta se on? Se ei tietysti merkitse sitä, etteikö liittoyhteys meillä olisi vaarassa tai ei olisi ollut vaarassa. Mutta jos tästä tehdään johtopäätös sen purkautumisesta, niin se merkitsee sekapäisyyttä ja vaistovaraisuuden orjuuteen joutumista.

Eräät toverit ovat sitä mieltä, että liittoyhteyden lujittamiseksi on välttämätöntä siirtää painopiste raskaasta teollisuudesta kevyeen teollisuuteen (tekstiili) olettaen, että tekstiiliteollisuus on tärkeintä ja kaikkikäsittävää „liittoyhteys“-teollisuutta. Se on väärin, toverit. Se on kerrassaan väärin!

Tekstiiliteollisuudella on tietysti suunnaton merkitys tavaravaihdon aikaansaamisessa sosialistisen teollisuuden ja talonpoikaistalouden välillä. Mutta jos tämän perusteella luullaan, että tekstiiliteollisuus on liittoyhteyden kaikkikäsittävä perusta, niin se merkitsee mitä karkeimman virheen tekemistä. Todellisuudessa liittoyhteys teollisuuden ja talonpoikaistalouden välillä ei tapahdu yksinomaan karttuunin linjaa, joka on välttämätön talonpoikaiston henkilökohtaiselle kulutuk-

selle, vaan myöskin metallin linjaa, siementen, lannoitteiden ja kaikenlaisten maatalouskoneiden linjaa, jotka ovat välttämättömiä talonpojalle viljantuottajana. Minä en edes puhukaan siitä, että itse tekstiiliteollisuus ei voi kehittyä ja olla olemassa ilman raskaan teollisuuden, konerakennusteollisuuden kehitystä.

Liittoyhteyttä ei tarvita luokkien säilyttämistä ja ikuistamista varten. Liittoyhteyttä tarvitaan talonpoikaiston lähentämiseksi työväenluokkaan, talonpoikaiston uudestikasvattamiseksi, sen individualisti-psykologian muuttamiseksi, sen uudestimuokkaamiseksi kollektivismin hengessä ja näin ollen sosialistisen yhteiskunnan pohjalla tapahtuvan luokkien likvidoinnin, hävittämisen valmistelemiseksi. Se, joka ei tätä ymmärrä tai ei halua tunnustaa, se ei ole marxilainen, se ei ole leniniläinen, vaan „talonpoikaisten filosofi“, joka katsoo taaksepäin eikä eteenpäin.

Mutta miten talonpoika voidaan uudestimuokata, uudistaa? Hänet voidaan uudistaa ennen kaikkea ja pääasiassa vain uuden tekniikan perustalla, kollektiivisen työn perustalla.

Tästä asiasta Lenin sanoo näin:

„Pienviljelijän uudestimuokkaaminen, koko hänen psykologiansa ja tottumustensa uudestimuokkaaminen on tehtävä, joka vaatii sukupolvien ajan. Vain aineellinen pohja, tekniikka, traktorien ja koneiden käyttö maanviljelyksessä joukkomitassa, sähköistäminen joukkomitassa, voi ratkaista tämän kysymyksen pienviljelijän suhteen, niin sanoaksemme tervehdyttää koko hänen psykologiansa. Juuri se uudistaisi pienviljelijän perinjuurin ja tavattoman nopeasti“ (XXVI osa, s. 239).

Asia on selvä: se, joka aikoo turvata liittoyhteyden ainoastaan tekstiilin linjaa unohtaen metallin ja

koneet, jotka uudestijärjestävät talonpoikaistalouden kollektiivisen työn pohjalla, se ikuistaa luokat, se ei ole proletaarinen vallankumousmies, vaan „talonpoikaisfilosofi“.

Toisessa paikassa Lenin sanoo näin:

„Vain siinä tapauksessa, jos onnistutaan teossa osoittamaan talonpojille yhteisen, kollektiivisen, osuuskunnallisen, arttelimaisen maanviljelyksen etuisuudet, ainoastaan, jos onnistutaan auttamaan talonpoikaa yhteistalouden, arttelitalouden avulla, vain silloin valtiovaltaa käsissään pitävä työväenluokka todella todistaa talonpojalle olevansa oikeassa, vetää lujasti ja todenteolla puolelleen monimiljoonaisen talonpoikaisjoukon“ (XXIV osa, s. 579).

Juuri sillä tavalla turvataan miljoonaisten talonpoikaisjoukkojen saaminen todella ja vankasti työväenluokan puolelle, sosialismin puolelle.

Joskus sanotaan, että liittoyhteyden turvaamiseksi on meillä vain yksi reservi, talonpoikaistolle tehtävien myönnytysten reservi. Sitä lähtökohtana pitäen joskus luodaan alituisten myönnytysten teoria olettaen, että alituisilla myönnytyksillä työväenluokka voi vahvistaa itseään. Se on väärin, toverit. Se on kerrassaan väärin! Sellainen teoria on omiaan vain saattamaan turmioon koko asian. Se on epätoivon teoria.

Liittoyhteyden lujittamista varten on oltava käytettävissä, paitsi myönnytysten reserviä, lisäksi suuri joukko muita reservejä maaseudulla niin taloudellisten tukikohtien (kehittyneiden osuuskuntien, kolhoosien ja neuvostotilojen) muodossa kuin myöskin poliittisten tukikohtien (tehokas työ talonpoikaisköyhälistön keskuudessa ja taattu tuki tämän köyhälistön taholta) muodossa.

Keskitalonpoika on horjuva luokka. Ellei meillä ole talonpoikaisköyhälistön tukea, jos Neuvostovalta on heikko maaseudulla, niin keskitalonpoika voi horjahtaa kulakin puoleen. Ja päinvastoin, jos talonpoikaisköyhälistön tuki on taattu, niin voidaan varmuudella sanoa, että keskitalonpoika horjahtaa Neuvostovallan puoleen. Sen vuoksi järjestelmällinen työ köyhälistön keskuudessa ja köyhälistön turvaaminen sekä siemenillä että halvalla viljalla on puolueen päiväjärjestyksessä oleva tehtävä.

2. KYSYMYS KAADERIEN LUOMISESTA TEOLLISTA RAKENNUSTYÖTÄ VARTEN

Siirtykäämme nyt kysymykseen teollisuutemme turvaamisesta uusilla teknillisen intelligenssin kaadereilla.

Kysymys on teollisuuden alalla olevista vaikeuksista, vaikeuksista, jotka paljastuivat Shahtyn jutun yhteydessä.

Mikä on Shahtyn jutun perusolemus teollisuuden parantamisen näkökannalta katsottuna? Shahtyn jutun perusolemus ja ajatus on siinä, että me olemme osoittautuneet miltei aseettomiksi ja kerrassaan jälkeenjääneiksi, sietämättömän jälkeenjääneiksi teollisuutemme turvaamisessa vissillä vähimmäismäärällä työväenluokalle uskollisia spesialisteja. Shahtyn jutusta johtuva opetus on siinä, että on jouduttava vauhtia uuden teknillisen intelligenssin muodostamiseksi, sen luomiseksi henkilöistä, jotka ovat lähtöisin työväenluokasta, ovat uskollisia sosialismin asialle ja kykenevät teknillisesti johtamaan sosialistista teollisuuttamme.

Tämä ei merkitse sitä, että me heitämme pois ne spesialistit, jotka eivät ole mielipiteiltään neuvostokannalla tai jotka eivät ole kommunisteja, mutta jotka suostuvat yhteistoimintaan Neuvostovallan kanssa. Ei, se ei merkitse sitä. Me tulemme edelleenkin kaikin keinoin ja kaikin voimin vetämään mukaan puolueettomia spesialisteja ja teknikkoja, jotka ovat valmiit kulkemaan käsi kädessä Neuvostovallan kanssa teollisuutemme rakentamisessa. Me emme lainkaan vaadi sitä, että he luopuisivat viipymättä yhteiskunnallis-poliittisista katsomuksistaan tai että he muuttaisivat ne viipymättä. Me vaadimme vain yhtä — että he olisivat rehellisesti yhteistoiminnassa Neuvostoval-
lan kanssa, kun he kerran ovat siihen vapaaehtoisesti suostuneet.

Mutta asianlaita on siten, että sellaisten henkilöiden määrä vanhojen spesialistien keskuudessa, jotka ovat valmiit kulkemaan käsi kädessä Neuvostovallan kanssa, suhteellisesti vähenee. Kysymys on siitä, että heidän tilalleen tarvitaan ehdottoman välttämättömästi uusi vaihto nuorista spesialisteista. Ja niinpä puolue on sitä mieltä, että ellemme halua joutua uudelleen yllätetyiksi, on uusi vaihto luotava nopealla vauhdilla, ja se on luotava työväenluokasta, työtätekevien keskuudesta lähteneistä ihmisistä. Se juuri onkin sellaisen uuden teknillisen intelligenssin luomista, joka kykenee tyydyttämään teollisuutemme tarpeet.

Tosiasiat ovat osoittaneet, että Valistusasiain kansankomissariaatti ei ole selviytynyt tästä tärkeästä tehtävästä. Meillä ei ole perusteita olettaa, että Valistusasiain kansankomissariaatti, joka on jätetty omiin

hoteisiinsa ja joka sitä paitsi on heikosti yhteydessä tuotantoon, voisi hitautensa ja vanhoillisuutensa vuoksi selviytyä tästä tehtävästä lähi tulevaisuudessa. Siksi puolue on tullut siihen johtopäätökseen, että uuden teknillisen intelligenssin nopeasti tapahtuva muodostamistyö on välttämätöntä jakaa kolmen kansankomissariaatin — Valistusasiain kansankomissariaatin, Korkeimman Kansantalousneuvoston ja Kulkulaitoksen kansankomissariaatin — kesken. Puolue on sitä mieltä, että se on tarkoituksenmukaisin tie, joka kykenee turvaamaan tarpeellisen vauhdin tällä tärkeällä alalla. Siitä johtuu eräiden teknillisten korkeakoulujen siirtäminen Korkeimmalle Kansantalousneuvostolle ja Kulkulaitoksen kansankomissariaatille.

Se ei tietenkään merkitse sitä, että teknillisen intelligenssin nuorten kaaderien nopeamman muodostamisen tehtävä on vain siinä, että siirretään teknillisiä korkeakouluja toisiin käsiin. Epäilemätöntä on, että opiskelijain turvaamisella aineellisesti on tässä oleva mitä tärkein merkitys. Sen vuoksi Neuvostovalta on tehnyt siten, että se on rinnastanut uusien kaaderien muodostamiseen tarvittavat menot ominaispainoltaan teollisuuden perusrakennustöiden menoihin ja päättänyt antaa tähän tarkoitukseen lisäksi yli 40 miljoonaa ruplaa joka vuosi.

III

JOHTOPÄÄTÖS

Täytyy myöntää, toverit, että me olemme aina ottaneet oppia vaikeuksistamme ja virheistämme. Ainakin tähän asti on asianlaita ollut siten, että histo-

ria on opettanut meitä ja karaissut puoluettamme vaikeuksilla, niillä tai näillä kriiseillä, niillä tai näillä virheillämme.

Siten tapahtui vuonna 1918, jolloin me Itärintamalla sattuneiden vaikeuksien yhteydessä, Koltshakia vastaan käydyssä taistelussa kohtaamiemme vastoin käymisten yhteydessä vihdoinkin käsitimme vakinaisen jalkaväen muodostamisen välttämättömyyden ja todella muodostimme sen.

Siten tapahtui myös vuonna 1919, jolloin me Denikin rintamalla sattuneiden vaikeuksien yhteydessä, sen kiertoliikkeen yhteydessä, jonka Mamontov teki armeijoittemme selustaan, vihdoinkin käsitimme voimakkaan vakituisen ratsuväen välttämättömyyden ja todella muodostimme sen.

Luulen, että asiamme ovat nyt jotensakin samalla tavalla. Viljavaikeudet eivät mene meiltä hukkaan. Ne ravistavat liikkeelle bolshevikkeja ja pakottavat heidät ryhtymään välittömästi käsiksi maatalouden kehittämiseen, varsinkin viljatalouden kehittämiseen. Tuskinpa bolshevikit olisivat ilman näitä vaikeuksia tarttuneet vakavasti käsiksi viljaprobleemiin.

Samaa on sanottava Shahtyn jutusta ja siihen liittyvistä vaikeuksista. Shahtyn jutun opetukset eivät mene eivätkä voi mennä hukkaan puolueeltamme. Luulen, että nämä opetukset pakottavat meidät asettamaan suoraan kysymyksen uuden, sosialistista teollisuuttamme palvelemaan kykenevän teknillisen intelligenssin luomisesta.

Te muuten huomaatte, että me olemme jo ottaneet ensimmäisen vakavan askeleen uuden teknillisen intel-

ligenssin luomista koskevan probleemin ratkaisemisessa. Toivokaamme, että tämä askel ei olisi viimeinen. (Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia.)

*„Leningradskaja Pravda“ № 162,
heinäkuun 14 pntä 1928*